

LAMANDO GLORIA

RUKA SLÁVY

Český průvodce albem
italské skupiny IANVA

Průvodce dějem alba
La Mano di Gloria / Ruka slávy
italské hudební skupiny
IANVA

Album vzniklo na motivy stejnojmenné
knižní trilogie Renata "Mercyho" Carpanety

Jednotlivé skladby byly opatřeny titulky a nahrány
pod svými italskými názvy
na portál YouTube v r. 2016

Slovníček

Ruka slávy – historicky doložený artefakt, vyráběný pomocí čarodějnických praktik z odříznuté ruky oběšencovy. Svému majiteli propůjčuje nadpřirozené schopnosti uspávání nepřátel a odemykání zamčených dveří.

Glorie – ženské jméno, v italštině znamenající též sláva. Právě Gloriina ruka tvoří z názvu příběhu dvojsmysl.

Viktorie – ženské jméno, v italštině též vítězství.

Edelweiss – protěž alpská, horská rostlina s typickým květem, který je odznakem horalů.

Anarcha – figura vycházející z díla německého válečníka, filosofa a literáta Ernsta Jüngera. Anarcha odmítá dodržovat normy ne proto, že by byl nositelem rozkladu, jako je tomu u anarchisty, nýbrž proto, že normy se svými tvůrci pozbyly v dnešním světě veškerého smyslu a důstojnosti, a tak si poslušnost nezasluhují. Anarcha ovšem není žádnou bouřlivou existencí, nýbrž v první řadě svým vlastním pánem.

Prolog

V roce 2029 lze již Itálii, ostatně jako mnohé další země, považovat pouze za zeměpisný pojem.

Finanční krize z roku 2012 představovala bolestnou událost. Nastartoval se tak dominový efekt vedoucí k překotné změně rovnováhy světových sil. Na Západě se začala v mezinárodních transakcích používat jednotná virtuální měna, jejíž správou je pověřen nadnárodní orgán složený z bankéřů.

Celý západní svět byl přetvořen dle modelu, který lze nejlépe vystihnout jako do krajnosti dohnanou byrokracií Evropské unie. Účinnosti nabyl nový zákon, v podstatě jde o vyhocenější a svobodu více omezující verzi Lisabonské smlouvy.

USA se po období nové občanské války a odtržení několika států staly vojenskou diktaturou podporovanou velkými soukromými bankami a zločineckými kartely. Ty si také zajistily, aby správní orgány sloužily armádu se soukromou sférou.

V Evropě došlo k nastolení skryté diktatury. Pod ní se sešly vládnoucí elity rozpuštěných národních států, ovšem její hlava zůstává skrytá. Ve skutečnosti ji tvoří příslušníci starého esoterního řádu, nejmocnějšího a nejkrutějšího v celých dějinách. Nechutné rituály, lidské oběti, hromadné vraždy – to vše je součástí jejich běžné praxe.

Zločinné využívání finančních mechanismů způsobilo zruinování většiny populace. Protože všechny armády a národní policie byly rozpuštěny, na tlášení sociálního napětí a nevole dohlížejí mezinárodní žoldácké armády složené z profesionálů. Ty se zase zodpovídají pouze nadnárodním supervelmocem. Takovéto vojenské a polovojenské jednotky se těší z velké míry nezávislosti, svou úlohu kontroly přiděleného území vykonávají nezřízenými a zcela autonomními způsoby. Výzvědné služby se zabývají prakticky jen vyhledáváním a potíráním vnitřního odporu. Jejich hlavní úloha však stále spočívá v prostředkování mezi mnoha zájmovými skupinami.

Tento složitý systém politických, vojenskoprůmyslových, zločineckých, sektářských, kartelových a bankovních skupin, charakteristický svými neustálými proměnami vnitřních dohod a nepřátelství, má jméno „Kombinát.“

1.

Tempus destruendi

TEMPUS DESTRUENDI

Odhaluje se panoráma závratných výšin. Dva muži volně lezou po skalnaté stěně zavěšené nad ledovou prázdnotou. Dosahují vrcholku a majestátná scenerie, privilegium mužů, kteří si ho dobudou, jim skýtá nejsilnější okamžik vnitřního smíru – těsně před nadcházející novou dobou ohně a oceli. Ti dva právě stvrdili spojení pro dosažení nespílitelného cíle. Zatím však stále nevědí, že s nimi stejný osud budou sdílet i další lidé. Všechny svolá nezlomná síla událostí, aby opět vnesli odhodlanost a rebelii v srdce i ducha současné doby, doby plné beznaděje. Kdo jsou ti dva a co podnítilo jejich spojení, jež je silnější než život i smrt?

Tempus destruendi – latinsky „čas bořit“ (Bible, Kazatel 3:3)

2.

Krása vzpoury

IL BELLO DELLA SFIDA

Nepovstávejte, protože by to mělo být správné; povstaňte, protože je to krásné! To jsou v kostce názory Pietra Joria, elegantního a smělého čtyřicátníka, který si hraje na d'Annunzia 21. století. Přes všechny své záhadné aktivity, přes prazvláštní podzemní skupinu, kterou založil a v současnosti řídí, a přes své estetické vystupování je v první řadě hluboce etickým mužem, plným empatie ke všemu živoucímu a lásky k vlastní zemi a jejím jedinečným krásám.

Ideologicky je elitář, ale pospolitý, a tak touží po nové revoluční době, která by stejně jako starý a poslední pokus avantgardy z počátku 20. století čerpala sílu z estetické podmanivosti. V Joriově se snoubí nesouhlas s dobou a odhodlání jednat, právě tak jako když postava Odyssea vedla boj proti uzurpátorům a nápadníkům své ženy, uzurpátorům, kteří překročili posvátný práh domu svobodného člověka. Avšak osudová střela z luku vyjde jen tehdy, napne-li její ruka krále...

3.

Edelweiß

EDELWEIß

Edelweiß Michaelerová byla dívka, která v sobě během studentského mládí – právě v době „globalizace“ – objevila silnou lásku k umění a k tradicím své domoviny. Jako lidová, avšak kultivovaná umělkyně a oceňovaná restaurátorka, pocházející z prastaré jihotyrolské rodiny, ovšem přerušila rodinnou tradici ve chvíli, kdy potkala muže, na něhož celý svůj život čekala – italského doktora s tíživou minulostí disidenta. Z jejich svazku se zrodil druhý muž z počátku našeho příběhu.

Je to přeborník ve volném lezení a je na počátku vynikající kariéry v oboru fotografování a reklamy. Ale po sledu bolestných událostí se uchyluje zpět do svých hor. V první řadě šlo o smrt jeho matky Edelweiß. Ta se jako přední znalkyně sakrálního umění Tyrolska postavila na odpor proti odstranění starého kříže, který mimochodem kdysi vyřezal její předek. Takovéto zneužívání moci, postihující všechny náboženské symboly na tomto území, je výsledkem jasného směřování nových vládců Evropy. Směšná, ale tragická šarvátka končí její smrtí. V pátém decenniu svého života neztrácela nic z ducha cudné a úchvatné dvacetileté dívky, jíž kdysi byla. Brzy po její smrti však v údolích propukly první projevy nevole a vzniklé hnutí si spontánně vybralo jméno po prvním padlém – Edelweiß.

V jejím dítěti se potřeba dostat matčinu odkazu pojí s trýznivou vzpomínkou na ni. Mateřská láska a oprávněná vzpoura – to jsou dva různé, ale srovnatelně krásné výrazy, které se tu překrývají.

Lotharu Drusianovi je pětadvacet, vypadá jako mladý bůh a umí vzdorovat silám zemské tíže i strachu z prázdnoty a smrti. Má rytířské srdce, ale stále ještě neobjevil své pozemské poslání. Jisté je jen jedno: vyčkávat již nemá smysl, a pokud má jít život dál, musí se tak nutně stát na troskách dnešní doby.

4.

Alta Via

ALTA VIA

Spleť událostí, z části děsivých a z části dobrodružných, způsobila, že Pietro Jorio a Lothar Drusian navázali kontakt. Mimo jiné i proto, že první z nich vstoupil do Alpského hnutí a jako katalyzátor sil zcela přetvořil jeho strategii.

Kvůli tlaku nastalé situace musel Lothar nevyhnutelně opustit svou zemi a domov po předcích, který se vlastně změnil ve středisko odporu. Útočiště našel v Pietrově velkém, přesto však strohém rodinném sídle, které je přeměněno v bizarní „snové“ muzeum ležící na horské stráni v nejzápadnější části Ligurských Alp. Od svého hostitele se tu dovídá, že tato „duchovní“ zem s prastarou stezkou *Alta Via* sehrála ústřední úlohu při formování jeho plánu. S Pietrem a Lotharem jsme se tu setkali již na začátku, byli právě na svazích Monte Bego, na nejposvátnějším místě předřímské Ligurie.

Jde o děsivou horu, posetou prastarými cestami, skrývající v sobě primordiální kovy. Je to vlastně kolosální přírodní svatyně, posvátné síly se tu samy stávají horou a mostem zvedajícím se k sídlu světla a blesků. Její vrcholek, často zahalený do zlověstných mračen a vždy ve středu prudkých bouří, které tu běsní v každém ročním období, je pro Joria místem rozjímání *par excellence*, místem, kde vše nadbytečné mlčí a přenechává prostor tichému hlasu té nejniternější a nejpravější strance vlastního bytí – hlasu, jež je společný lidem včerejška, dneška i zítřka.

Alta Via – doslova „Vysoká cesta“, název prastaré stezky v Ligurských Alpách.

5.

Na mou krev

SUL MIO SANGUE

Jsou Vánoce. V kostele starého kláštera na svazích Aspromonte se slaví půlnoční mše. Zpěv choru sester se v míru a harmonii nese šerem chrámové lodi osvětlované svícemi. Jen jediný hlas se ke sboru nepřipojil. Ona jediná žena se však zdá být stejně zbožná jako ostatní a její hlas je ve skutečnosti němý jen zdánlivě, jelikož pronáší tichou a poněkud neortodoxní modlitbu k Matce Boží. Prosí za pochopení – když už ne o odpuštění – za krveprolití, jež se chystá vlastními silami spáchat. Ačkoliv si o ní všichni mysleli, že je mrtvá, ona žena ve skutečnosti útok, při němž zahynuli její manžel, dítě a několik stovek dalších lidí, přežila. Tajně ji přijali do kláštera, jehož abatyši je její starší sestra. Jde o manželku a pravou ruku šéfa mafiánské rodiny Rivara Jonica.

Viktorie Cristaldi-Arboreová, baronesa z Rivary, se do zločineckého prostředí nenarodila. Pochází ze šlechtické rodiny, která této zemi vládla po staletí. V minulosti měla pověst výborné studentky a získala vynikající vzdělání. Coby velice krásná žena s dobrou průpravou a nadto špetkou talentu započala svoji kariéru v šoubyznysu, brzy ji však musela opustit kvůli několika nešťastným událostem. Její svatba s šéfem mafie byla pomyslnou hypotékou na záchranu vlastní rodiny. Postupem času si však stále více byla vědoma své úlohy a pod jejím vlivem se vláda manželovy mafie začala měnit v takřka osvícenecké panování. Avšak jejich klan, hrdý na svou nezávislost na kontinentálních mocnostech, se stal cílem komplotu, jenž usiloval o výměnu některých starých klanů za nové, tentokrát lépe organizované a mezinárodní. Poté, co byl vůdce klanu zavražděn, došlo během jeho pohřbu k obrovskému výbuchu, který zabil všechny přítomné. A jen díky zvláštní a šťastné náhodě nebyla jeho žena v době výbuchu uvnitř kostela.

Viktorii je dnes osmadvacet, její tělo by se dalo využít jako smrtonosná zbraň, a v srdci má tolik bolesti, jako by žila po staletí. Kolem její charismatické postavy se sice v odhodlání provést poslední zoufalý čin v tajnosti shromáždily

poslední zbytky bývalých zločineckých klanů, ona však moc dobře ví, že svou osobní mstu musí vykonat pouze sama.

Uvědomuje si sice rouhačství své modlitby, nicméně i tak se obrací k ženě nedosažitelné ctnosti, k matce nevině zabitého syna, k té, jež má na rozdíl od ní v srdci a na rtech pouze slova odpuštění.

6.

Anarcha

L'ANARCA

Fosco Pardinimu diagnostikovali psychotickou poruchu s následnou sociopatií a blouzněním. Ve skutečnosti je celý jeho rod v okolí Volterry znám výskytem podivných postav již po generace, jsou zpola geniální a zpola šílení. Pardiniové však společně s pouhými dvěma dalšími rodinami z Volterry střeží – předáváním z otce na prvorozeného syna – znepokojujivé tajemství.

Fosco jako poslední žijící dědic tohoto tajemství a hluboce poznamenan tím, že ho matka brzy opustila a otec zemřel, vyrůstal u strýce, jemuž též vděčí za dva základní pilíře svého života: stavitelské umění a anarchický ideál. Nicméně jeho sílící neurózy jej táhnou do stále kacířtějších a samotářtějších pozic, a tak se po ztrátě i této blízké osoby stal fakticky individualistou. Přátelí se jen se psem, kterého našel pobíhat u silnice.

Je rovněž dobrým znalcem toho, co je pod zemí, jak se ostatně sluší a patří na potomka nejslavnějšího vykradače hrobů jaký kdy žil. Jednoho večera se díky tomu stal skrytým svědkem příšerného obřadu, což jeho psychózu dovedlo do krajnosti a zároveň mu odhalilo pravou podstatu okultních sil, které mají pod svou kontrolou každý kout evropského superstátu. Přimělo ho to zamyslet se nad možnostmi osamělého muže v boji proti odkrytému Zlu a došel k hlubokému přehodnocení světonázoru. Třebaže jedinými pomocníky mu jsou vlastní schopnosti a tvořivost, rozhodne se jednat, jelikož dále není ochoten žít vedle takovéto nepravosti. A nadto jej jeho podmanivá rodná zem, oblast Toskánska vybarvená všemi odstíny sирné žluti, podněcuje hlasy svých prastarých bůžků, hlasy, jež slyší pouze on a které mu ukazují cestu a cíl.

Fosco má sedmadvacet let a vypadá jako rozcuchaný mesiáš s ledovýma očima. Ovládán zlobou a přesto plný snů je jako živá bomba, která je vržena na nepravděpodobnost.

7.

Ohňonoši

PORTATORI DEL FUOCO

Setkání nových náboženství a alternativní spirituality v Triore je jednou z veřejných akcí, na níž lze v plné síle pociťovat společnou úzkost ze ztráty duchovního vedení. Nicméně je to též příležitost pro novou mocenskou strukturu, skrývající svoji ohyzdnou tvář pod maskou ekumenismu, ukázat se před lidmi. Stará horská vesnice na svahu Přímořských Alp je pro konání této akce jistě vhodným místem. Naše čtyři postavy se však chystají zařídit, aby toto pohoří dostalo i své zlověstné pověsti. Jde o Pietra Joria a Lothara Drusiana, ve výstrojích zvláštního komanda, o Fosca Pardiniho, řídicího starý sovětský UAZ předělaný na bombu o čtyřech kolech, a o Viktorii Cristaldiovou, převlečenou za jeptišku, která přichází s náboženskou delegací a s nožem ukrytým v krucifixu ze 17. století na krku. Všichni čtyři směřují ke stejnému cíli: vysokému zvláštnímu komisaři pro spravedlnost Rinaldu Tranquillimu.

Každý z nich má dobrý důvod považovat jej za klíčového muže mocenských struktur, jakož i za hlavního viníka a strůjce všech masakrů, jež zbarvily celou zem krví. Vedle tohoto funkcionáře se nachází další ústřední postava: Glorie von Rosenrothová, jeho milenka a známá mediální osobnost. Tato žena, bývalý zabiják ve službách německých tajných služeb, je ve skutečnosti nejvyšší kněžkou *Scholy esoteriky*, pod jejíž kontrolou se nachází každé centrum mocenských struktur západního světa.

Podobně jako býk, který vstupuje do arény pouze s pramalou šancí dostat se ven živý, ale přesto odhodlaný bojovat do posledního dechu, se naše čtyři postavy dostávají na scénu a navzdory všem přísným bezpečnostním opatřením i velice blízko svému cíli, který přežívá skutečně jen zázkakem. Na zemi zůstává Glorie, „Nejvyšší Matka.“ Tento útok, který vyústí v opravdový masakr, má celosvětovou odezvu. A třebaže neuspěl v odstranění hlavního cíle, jeho výsledkem je, že naše čtyři spiklence spojil vzájemným svazkem, jenž je utvrzován tím, že po neskutečném úniku jsou nuceni sdílet úkryt a věřit jeden druhému.

8.

Ohně a hvězdy

LE STELLE E I FALO

Uplynulo několik měsíců a situace se rapidně změnila. Po všech zvratech se z našich čtyř druhů, dříve tak rozdílných, stali bratři ve zbrani spjatí vzájemnými hlubokými city. Do toho se navzdory všem opatřením vládnoucího aparátu daří díky Pietrově strategii získat pozornost médií a veřejného mínění.

Finální myšlenka se rodí při pohledu na „šíleného“ Fosca, který jako zhypnotizovaný zírá na levou Gloriiinu ruku, kterou od těla oddělil hozený granát. Právě tato makabrázní trofej, náležitě upravená několika spolehlivými ženami z Trioiry, které si stále ještě uchovaly něco z čarodějnických praktik svých předků, je nyní Pietrovi inspirací k troufalé mediální akci.

Na internetu zveřejňují prastarý znak „Ruka slávy“ a spolu s ním neobvyklý manifest politicko-uměleckého hnutí odporu. Nápad se trefuje do černého: aparát i veřejnost věří, že stojí před něčím velikým, zatímco ve skutečnosti celý spolek netvoří víc než pár osob.

Tu a tam se následně začínají dít různé události, občas jen symbolické, občas krvavé, ovšem vždy co možná nejvíce výsměšné a demystifikující, jež stále větší měrou přitahují pozornost dalších lidí. Lidí, kteří žijí v politickém systému potlačujícím svobodu nejvíce v celých evropských dějinách.

Hnutí získává posvěcení o letním slunovratu roku 2029. Při této příležitosti Pietro oživuje pradávny obřad, jenž kdysi vykonávaly nejstarobylejší rody Ligurie. Zapalují tři mohutné ohně na třech posvátných vrcholcích podél ligurského horského oblouku: v nejzápadnější části na Begu, vprostřed na Beiguji, a na Sangoru, který je již v Apeninách. Tento válečnický rituál svolával všechny, dokonce i ty z nejvzdálenějších enkláv, aby se spojili proti společnému nebezpečí, zároveň však stvrzoval spřízněnost rodu s přírodními a duchovními silami vlastního posvátného okrsku. Událost přivádí nové bojovníky ze všech postižených koutů země a značí přerod organizace z virtuální ve skutečnou.

Viktorie je jediná skutečně plně zapojená žena. A třebaže je stále pohroužena do smutku a touží vykonat svoji odplatu, začíná též s nečekanými city vzhlížet k tomu, kdo se stal sudím jejich životů a kdo o ni jeví největší starost – k nejgalantnějšímu muži, který na zemi zbyl, k Pietru Joriovì.

Naprostá fascinace noční oblohou a výšinami, z nichž lze vidět na obrovské vzdálenosti ohně na ostatních vrcholcích, a naprostá fascinace zanícením mužů, kteří znovu objevili, co to býti mužem znamená, začíná uzavírat ránu v její duši.

9.

Ruka slávy

LA MANO DI GLORIA

Podzemní hnutí se šíří podél celých Apenin jako požár a Pietro Jorio svolává prvně a naposledy jeho představitele. Vprostřed noci si před nimi a před zastupci několika spřízněných organizací, jako je *Edelweiss* nebo francouzské *Nouvel Hexagone*, bere slovo a pronáší řeč, která je úvodem v jeho roli vůdce – ale rovněž, jak si Viktorie uvědomuje, vlastním rozloučením se životem.

Hovoří o nepochopitelnosti při střetu rebelů s mocenským aparátem – který nazývá Kombinát – a všem je jasné, že pouze ti, kteří mají nezlomnou víru a dostatek odvahy, tak pouze ti se mohou postavit obrovské síle, jakou Kombinát má. A nezlomná víra znamená jediné: odhodlání obětovat vlastní život, u západního člověka dnes cosi nevídaného.

10.

O věčném úsvitu

CANZONE DELL'ETERNA AURORA

Jako samostatná, odvážná a dovedná žena si Viktorie získává obdiv svých druhů a posouvá se o krůček blíž své odplatě. Do toho se však navrací její nenucená a smyslná povaha, kterou je známa z dob svého mládí. Před zraky všech tak dochází k její další proměně, nyní se jeví, jako kdyby její osoba ztělesňovala celou řadu ženských archetypů. Postupně ztrácí veškeré formální i morální zábrany a její vášeň k Pietrovi se skrytě šíří, jako oheň pod vrstvou popela.

Zatímco si ponechává v srdci zvláštní místo pro své milované, zcela se oddává svému niternému citu, který je jí důkazem, že byla předurčena stanout po boku jediného muže, jenž chápe své konání, myšlení i celý svůj život jako jedno nepřerušené umělecké Dílo. Uvědomujíc si nejistou existenci vzešlou z jejich volby, začíná Viktorie uvažovat o možnosti nabytí věčnosti skrze hluboké splynutí duší a těl. V této odmlce vzchází klíček, jenž zajistí pokračování Pietrovy ideje v čase – Viktorie zjišťuje, že je těhotná, ovšem vzhledem k jejich zvláštnímu vztahu to tají, aby nenarušila Pietrův smělý plán.

11.

Smrti se vysměju do tváře

DELLA MORTE ME NE RIDO

Jorio vypracoval šílený plán a získává pro něj nejlepší dobrovolníky ze své i ze spřátelených skupin. Podivný gangster, jakýsi podnikatel z Marseille, jim obstarává potřebné zbraně k provedení útoku, jenž by se měl stát znamením nové epochy.

Každoroční sjezd Klubu Vandenberg, setkání světových finančníků a smetánky se špičkami vládnoucích struktur – které jsou též v čele esoterní *Scholy esoteriky* –, se bude konat v luxusním benátském hotelu. A navzdory sítím bezpečnostních opatření a jistojisté přítomnosti agentů všech západních tajných služeb má být právě sem veden útok s cílem fyzické likvidace světových vládců.

V přípravné fázi je Pietro pokoušen myšlenkou ustoupit ze svého záměru jednat a bojovat – je zcela pohlcen novou láskou a jí je také sváděn, aby s Viktorií někde začal nový život.

Ovšem plně si uvědomuje význam a dosah svého plánu i probuzená očekávání. Stále více si je též vědom jedinečnosti vlastního života, a že tato poslední láska představuje jeho nejvyšší vrchol, z něhož by dříve či později stejně musel dolů. To vše ho utvrzuje v přesvědčení, že aby se jeho pojetí života završilo a bylo plodné, musí vést k nejvyšší oběti – podpisu na mistrovském díle, jemuž jako tvůrčí materiál sloužil celý svět.

Akce se uskuteční a Viktorie se s těžkým srdcem rozhoduje o svém stavu stoicky pomlčet.

12.

Poslední zastavení

ULTIMA STAZIONE

Podobně jako při posledním zastavení na křížové cestě se Pietro Jorio nachází jen krůček od svého konce. A to doslova, jelikož je zavřený na cele smrti ve věznici s nejvyšší ostrahou. K smrti byl odsouzen ve spektakulárním procesu.

Útok opravdu proběhl, útočníkům se podařilo dostat se k vyděšeným prominentům přes jejich ochranné služby. A třebaže většina útočníků zemřela, několik málo z nich se ztratilo v davu. Některé zajali, mezi nimi i Pietra.

V závěrečné fázi procesu na sebe bere veškerou politickou, morální a historickou zodpovědnost za to, co se událo. Trest smrti je pro něj nevyhnutelný.

Má být prvním popraveným pomocí nového zařízení k popravám oběšením a jeho smrt má živě přenášet televize ve všech zemích Unie. Vysoký komisař Tranquilli je skálopevně přesvědčen, že dosáhl velkého vítězství a že mu to zaručí jistý vzestup k samotnému vrcholu moci. Další nespravedlivá nástraha tak na Pietra čeká dokonce i v jeho poslední chvílce, ale našemu „výstřednímu stratégovi snůlků“ se ještě pro jednu daří nalézt způsob, jak i to překazit.

Pietro strávil poslední hodiny vzpomínkami na blízké, na svůj jedinečný život a svou bezbřehou lásku k Viktorii. Nakonec ho ještě ve vězení dostihla šeptáním předávaná zpráva – má se mu narodit dítě a vyrůstat bude obklopeno Pietrovými bratry ve zbrani.

13.

V hodině loučení

NELL'ORA DELL'ADDIO

Už kdysi dříve Pietro zařídil, aby neexistovala žádná spojitost mezi ním a jeho majetkem, včetně starobylého domu. Z něj se stává Viktoriino útočiště a základna pro přátele.

Boj nejenže pokračuje, ale jak Pietro správně předpověděl, vzpoury začínají spontánně propukat na dalších a dalších místech. Poslední pohled na dobu, do níž byl náš příběh zasazen, je obraz světa nacházejícího se na okraji propasti.

Závěrečná slova jsou přenechána vypravěči sledujícímu vše z daleké budoucnosti, která po dlouhých těžkostech z této propasti vzešla. Jde o budoucnost, která je jasným důkazem, že i ty nejšílenější sny se mohou ve světě uchytit, pokud jste ochotni je snít až do dna.

Pokud se Vám hudba líbila, podpořte autory nákupem originálního CD.

<http://www.illevriero.it>

Tohoto průvodce vytvořilo sdružení Hrdost.net
v r. 2016.

